

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/235/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713218534
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5713218534.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Romana Tichého v právnej veci žalobcu: X. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., X. X, okres Q., právne zastúpeného Mgr. Ľubošom Kráľom, advokátom so sídlom Q., Ul. E. U. X, proti žalovanému: X. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., Z. XXX/XXXX, právne zastúpenému JUDr. Antonom Slamkom, advokátom so sídlom v P. S., ul. Y. XXXX/XX, v konaní o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 10C/304/2013-145 zo dňa 17.12.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť prispievať na výživu žalobcu výživným v sume 400,- eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2013 m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý prispievať na výživu žalobcu zvýšeným výživným vo výške 400,- eur mesačne počnúc dňom 05.12.2013, vždy do 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám žalobcu, konanie o zvýšenie výživného za obdobie od 01.09.2013 do 25.09.2013 z a s t a v u j e a návrh žalobcu o zvýšenie výživného za obdobie od 26.09.2013 do 04.12.2013 z a m i e t a , čím sa mení rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 23P/264/2012 zo dňa 06.05.2013.

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch o zameškanom výživnom a o trovách konania z r u š u j e a v zrušenom rozsahu v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

Výroku, ktorým súd vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol, s a n e d o t ý k a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť s účinnosťou od 01.09.2013 prispievať na výživu žalobcu výživným v sume 400,- eur mesačne, zročnom vždy do 20-teho dňa v mesiaci vopred na nasledujúci mesiac k rukám žalobcu. Dlh na výživnom za obdobie od 01.09.2013 do 30.11.2014 v sume 3.750,- eur bol žalovanému uložený splácať v splátkach po 100,- eur mesačne zročných spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením zročnej splátky sa stáva zročným celý dlh. Vo zvyšku uplatneného nároku okresný súd žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalobcovi v sume 1.504,67 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu.

Nárok žalobcu posudzoval okresný súd podľa § 62 ods. 1 až 5, § 65 ods. 3, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine.

Podľa okresného súdu žalobca v tomto prípade požadoval priznať výživné až vo výške 500,- eur mesačne. Prvostupňový súd s prihliadnutím na životné náklady žalovaného a na skutočnosť, že síce denne dochádza na vysokú školu, avšak stále žije v domácnosti svojej matky, považoval za primerané výživné vzhľadom na plnoletosť žalobcu v sume 400,- eur mesačne. Ďalej dôvodil, že žalobcovi tento nárok priznal tak, ako ho požadoval od 01.09.2013, aj keď oficiálne sa stal študentom vysokej školy až odo dňa zápisu 12.09.2013, nakoľko v súvislosti s nástupom na vysokú školu a v súvislosti so zápisom na

ňu a nákupom školských pomôcok mu vznikali už pred oficiálnym nástupom na školu zvýšené náklady. Takéto výživné bolo podľa presvedčenia okresného súdu v možnostiach a schopnostiach žalovaného plniť. Aj keď oficiálny príjem žalovaného z jeho pracovného pomeru pre obchodnú spoločnosť, ktorej je vlastníkom a konateľom je nízky, žalovaný vládne rozsiahlym nehnuteľným majetkom, ktorý spolu so svojou manželkou H. Q. nadobudol kúpnyimi zmluvami, aj keď vzhľadom na pokles hodnoty nehnuteľností neuvažuje o ich predaji, je to podľa presvedčenia okresného súdu majetok, s ktorým možno nakladať spôsobom, aby prinášal pre žalovaného potrebný príjem na riadne plnenie vyživovacej povinnosti vo vzťahu k žalobcovi. Tiež okresný súd uviedol, že je zrejmé, že žalovaný dve deti z druhého manželstva zabezpečil, keď im podaroval nehnuteľnosti a keďže žalobca je jeho dieťaťom, má nárok aby jeho životná úroveň zodpovedala životnej úrovni jeho rodičov a aby si žalovaný vo vzťahu k žalobcovi plnil vyživovaciu povinnosť rovnako veľkoryso ako vo vzťahu voči deťom z druhého manželstva. Skutočnosť, že obchodná spoločnosť žalovaného za rok 2013 eviduje voči žalovanému ako fyzickej osobe dlh vyše 63 000,- eur, svedčí o skutočnosti, že žalovaný v roku 2013 mal osobný majetok, na základe ktorého mohol poskytnúť dotáciu obchodnej spoločnosti, ktorej jej vlastníkom.

Okresný súd preto zvýšil vyživovaciu povinnosť žalovaného na žalobcu na sumu 400,- eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2013, čím súčasne zmenil rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 23P/264/2012. Vo výrokovej časti rozsudku okresný súd určil aj dlh na výživnom za obdobie od 01.09.2013 do 30.11.2014 a keďže bolo výpoveďou účastníkov a svedkyne H. Q. zistené, že žalovaný platí určené výživné vo výške 150,- eur riadne a na výživnom neexistuje dlh, rozdiel do zvýšeného výživného potom predstavuje sumu 250,- eur mesačne a dlh bol určený za 4 mesiace roku 2013 a 11 mesiacov v roku 2014 v sume 3.750,- eur. Vzhľadom na výšku dlhu súd žalovanému v zmysle ustanovenia § 160 ods. 1 druhá veta O. s. p. povolil splátky dlhu, ktorých výšku a zročnosť určil vo výrokovej časti tohto rozsudku. Keďže okresný súd žalobe nevyhovel v celom rozsahu, vo zvyšku uplatneného nároku ju zamietol. Napriek tejto skutočnosti bol žalobca v spore prevažne úspešný. Žalobca žiadal zvýšenie výživného o sumu 350,- eur, bolo mu priznané zvýšenie výživného o sumu 250,- eur, teda úspešný bol približne len v rozsahu 71 % uplatneného nároku a jeho neúspech predstavoval 29 % uplatneného nároku. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje rozdiel medzi úspechom a neúspechom, teda úspešný bol 49 % celkovo uplatneného nároku, preto len v rozsahu 49 % bolo možné žalobcovi priznať náhradu účelne vynaložených trov konania. Okresný súd totiž postupoval podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie čo to výroku I., II. a IV.. Poukázal na to, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nesprávne, nakoľko okresný súd nepostupoval správne a zákonne, keď zvýšil výživné pre žalobcu s účinnosťou od 01.09.2013, kedy sa stal študentom vysokej školy. Pri plnoletých oprávnených s ohľadom na ustanovenie § 77 ods. 1 Zákona o rodine možno rozhodnúť o zvýšení, znížení alebo zrušení vyživovacej povinnosti najskôr ku dňu začatia konania. Zo strany žalobcu došlo k podaniu návrhu až 05.12.2013. Priznanie výživného späťne od 01.09.2013 bolo závažným pochybením zo strany súdu. Ďalej pokladá zvýšenie vyživovacej povinnosti za neprímerané, keďže vyživovacia povinnosť žalovaného voči žalobcovi bola naposledy upravená rozsudkom zo dňa 06.05.2013. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že dôvody, ktoré súd uviedol v predchádzajúcom konaní o zvýšení výživného sú nezmenené. Nakoľko v čase predchádzajúceho rozhodovania bol žalovaný bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, na ktoré poukazuje súd v odôvodnení svojho rozhodnutia a teda nejde o novú skutočnosť. Predmetné nehnuteľnosti sú v zlom technickom stave a slúžia ako skladové priestory pre chod obchodnej spoločnosti MAJKO, s.r.o.. Okrem toho tieto nehnuteľnosti nie je možné zo strany žalovaného predať, aj keby o to mal záujem, nakoľko manželka žalovaného nemá záujem tieto nehnuteľnosti predať. Nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v k. ú. I. na LV č. XXXX sú vo vlastníctve tretích osôb, žalovanému slúžia na bývanie a tento má v nich trvalé bydlisko. Ani táto skutočnosť nemá vplyv na možnosť zvýšenia jeho príjmu. Ďalšie pozemky v k. ú. I., zapísané na LV č. XXXX na meno žalovaného tvoria len prístupovú cestu k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXXX. Preto ich predaj za účelom zvýšenia príjmu je nemožný. V zásade platí, že od povinného nemožno vyžadovať, aby speňažil svoj majetok v prospech plnenia výživného. Celkovú situáciu na strane žalovaného ovplyvňuje aj jeho zlý zdravotný stav, keďže trpí chronickým zápalom pankreasu, ktoré si vyžaduje neprestajné liečenie liekmi. Zlý zdravotný stav si vyžaduje aj náklady na liečbu, ktoré predstavujú mesačne nemalú sumu. Prvostupňový súd nezohľadnil dostatočným spôsobom príjmy matky žalobcu a nezaoberal sa skutočnosťou, že táto má vo svojom výlučnom vlastníctve rodinný dom. Okrem toho si plnoletý syn môže popri štúdiu privyrobiť na svoje životné potreby brigádnickou prácou a príliš vysoké výživné ho môže demotivovať. Poukázal tiež na to, že finančné prostriedky, ktoré žalovaný vložil do obchodnej spoločnosti získal na základe zmluvy o pôžičke s Q. J. ako veriteľom. Pričom

uvedenú pôžičku sa zaviazal splatiť veriteľovi v termíne do 31.01.2017 spolu s úrokom dohodnutým v zmluve.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca tak, že žalovaný v rámci odvolania poukazuje na ďalšie dôkazy, ktoré priložil k odvolaniu, avšak na predloženie týchto nových dôkazov nie sú splnené podmienky podľa § 205a O. s. p.. Na tieto nové skutočnosti a dôkazy teda nemôže odvolací súd v rámci posudzovania prihliadať a z pohľadu žalobcu sú aj tak bez právneho významu. Žalobca sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že súdom priznané výživné v sume 400,- eur mesačne je v možnostiach a schopnostiach žalovaného a môže ho plniť v prospech žalobcu. Bolo nepochybne preukázané, že žalovaný preferuje svoje deti z druhého manželstva, ktoré boli obdarované nehnuteľnosťami značnej hodnoty a žalobcovi, okrem bežného výživného neprispieva žiadnym plnením. Bolo teda dôvodné zvýšiť výživné pre žalobcu, ktorý je študentom vysokej školy, aby aj jeho životná úroveň bola približne rovnaká, aká je životná úroveň žalovaného a jeho detí z druhého manželstva a tým boli vykryté jeho zvýšené náklady na štúdium. Z uvedených dôvodov navrhuje rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania - žalovaný (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., preskúmal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. za použitia ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p.) v napadnutej časti o zvýšení výživného žalovaného na plnoleté dieťa podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalovaného zaviazal prispievať na výživu žalobcu zvýšeným výživným vo výške 400,- eur mesačne počnúc dňom 05.12.2013, vždy do 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám žalobcu, konanie o zvýšenie výživného za obdobie od 01.09.2013 do 25.09.2013 zastavil a návrh žalobcu o zvýšenie výživného za obdobie od 26.09.2013 do 04.12.2013 zamietol, čím sa mení rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 23P/264/2012 zo dňa 06.05.2013. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch o zameškanom výživnom a o trovách konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Výroku, ktorým okresný súd vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol, sa nedotkol. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

Pre stanovenie výšky výživného, ktoré sú povinní poskytovať rodičia svojim deťom, platia predovšetkým všeobecné hľadiská uvedené v ustanovení § 75 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine, a to odôvodnené potreby oprávneného, ako aj schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Okrem nich platia aj ďalšie. V ustanovení § 62 ods. 2 Zákona o rodine je stanovené, že obaja rodičia prispievajú na výživu detí podľa svojich možností, schopností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni oboch rodičov. Špeciálne kritérium pre určenie výšky vyživovacej povinnosti k deťom je uvedené v ustanovení § 62 ods. 3 vety prvej Zákona o rodine, podľa ktorého je potrebné pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti prihliadať na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Pritom z ustanovenia § 62 ods. 5 Zákona o rodine je jednoznačne ustanovené, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní možností, schopností a majetkových pomerov rodičov súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa zvýšil vyživovaciu povinnosť žalovaného na žalobcu, ako jeho plnoleté dieťa, zo sumy 150,- eur mesačne na sumu 400,- eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2013 a zároveň rozhodol o dlhu na výživnom za obdobie od 01.09.2013 do 30.11.2014 v sume 3.750,- eur, ktoré žalovanému uložil splácať v pravidelných mesačných splátkach po 100,- eur zročných spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením zročnej splátky sa stáva zročným celý dlh. Vzhľadom k rozsahu uplatneného odvolacieho dôvodu žalovaného, týkajúceho sa výroku napadnutého rozsudku o zvýšení výživného za obdobie od 01.09.2013 do 30.11.2014 a výroku o zročnom výživnom sa odvolací súd zaoberal otázkou, k akému okamihu možno zmeniť rozhodnutie o výživnom medzi plnoletým dieťaťom ako žalobcom a žalovaným ako rodičom, a či takýto okamih môže predchádzať dobe vynesenia rozsudku o zvýšení výživného, a to aj v súvislosti s tým, že o naposledy určenom výživnom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 23P/264/2012 zo dňa 06.05.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoP/76/2013 zo dňa 25.09.2013, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2013.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že konanie o vyživovacej povinnosti medzi plnoletým dieťaťom a rodičom patrí medzi sporové konania, ktoré možno začať len na návrh (§ 79 O. s. p.) a súd je v ňom

viazaný návrhom, ktorý nemôže prekročiť a ani prisúdiť viac, alebo niečo iné (§ 153 ods. 2 O. s. p.). Súdne rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť platiť výživné, ako v budúcnosti splatnú dávku, možno zmeniť iba na návrh a iba vtedy, ak sa podstatne zmenili okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie dávok; aj bez návrhu je možné zmeniť rozsudok o výžive maloletých detí (§ 163 ods. 2 O. s. p.). Rozhodnutie o výživnom možno zmeniť od okamihu, kedy nastala zmena pomerov a teda z povahy veci vyplýva, že tak možno urobiť aj pred podaním návrhu, ale z ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine a z ustanovenia § 163 ods. 1 O. s. p. naopak vyplýva, že k zmene súdneho rozhodnutia o výživnom (k zníženiu alebo k zrušeniu vyživovacej povinnosti) je treba pristúpiť na rozdiel od určenia výživného, ktoré možno priznať len odo dňa začatia súdneho konania, ak nejde o výživné pre maloleté deti, vždy od okamihu, kedy sa zmenili pomery, teda okolnosti rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie vyživovacej povinnosti. Pri zmene súdneho rozhodnutia o rozsahu vyživovacej povinnosti medzi plnoletým dieťaťom a jeho rodičom je treba rozlišovať medzi tým, či má dôjsť k zvýšeniu výživného, alebo či má dôjsť k zníženiu, resp. k zrušeniu vyživovacej povinnosti. O výživnom rozhoduje súd deklaratórne a priznaním výživného (§ 77 ods. 1 druhá veta Zákona o rodine) sa rozumie nielen samotné určenie výživného, ale aj každé jeho zvýšenie. Obmedzenie vyplývajúce z ustanovenia § 77 ods. 1, druhá veta Zákona o rodine, výživné možno priznať len odo dňa začatia súdneho konania. V prípade výživného medzi plnoletým dieťaťom a rodičom platí len v prípade priznania výživného, nie však vo vzťahu k jeho zníženiu, prípadne k zrušeniu vyživovacej povinnosti vôbec. K zníženiu alebo k zrušeniu vyživovacej povinnosti možno pristúpiť vždy s účinnosťou od zmeny pomerov. Z uvedeného vyplýva, že ak nejde o konanie o zmene výživného pre maloleté dieťa, je pre určenie doby od ktorej sa zvyšuje výživné priznané predchádzajúcim súdnym rozhodnutím o výživnom rozhodujúci deň, kedy bol podaný návrh na súd. Zmenu pomerov, o ktorú žalobca opiera svoj žalobný návrh na zvýšenie výživného, v takomto prípade súd neposudzuje späťne za určitý čas, ale iba odo dňa začatia súdneho konania.

V preskúmvanej veci podal žalobca návrh na zvýšenie výživného na prvostupňový súd dňa 05.12.2013 požadujúc v ňom zvýšenie výživného s účinnosťou od 01.09.2013, teda aj za obdobie pred podaním návrhu a súd návrhu, pokiaľ ide o začiatok zvýšenia výživného, vyhovel a pokiaľ ide o výšku navrhovaného výživného, vyhovel mu čiastočne, keď výživné žalovaného na žalobcu zvýšil od 01.09.2013 na sumu 400,- eur mesačne zo sumy 150,- eur mesačne a vo zvyšku (nad priznanú sumu 400,- eur po navrhovanú sumu 500,- eur mesačne) návrh zamietol. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade ide o konanie o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, keď vyživovaciu povinnosť zvýšil od 01.09.2013, kedy nastala zmena pomerov, teda výživné zvýšil späťne za dobu pred podaním návrhu na zvýšenie výživného. Navyše v danom prípade o naposledy určenom výživnom bolo rozhodnuté prvostupňovým rozsudkom dňa 06.05.2013, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom dňa 25.09.2013. Z uvedeného vyplýva, že za obdobie od 01.09.2013 do 25.09.2013 bolo nutné konanie zastaviť a to z dôvodu prekážky rozhodnutej veci podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O. s. p., pretože len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. V danom prípade má odvolací súd za to, že rozhodujúci je moment, kedy bol vyhlásený rozsudok a nie moment právoplatnosti rozsudku, keďže sa rozhodovalo o výživnom za obdobie do vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o obdobie priznaného výživného prvostupňovým súdom od 26.09.2013 do 04.12.2013, odvolací súd podľa § 220 O. s. p. zmenil rozsudok okresného súdu tak, že zamietol návrh žalobcu na zvýšenie výživného za toto obdobie, teda do momentu predchádzajúcemu podaniu žalobného návrhu vo veci zvýšenia výživného.

Rozsudok okresného súdu vo výroku o bežnom výživnom zmenil odvolací súd tak, že účinnosť zmeny upravil na dátum podania návrhu, teda 05.12.2013, pričom sumu 400,- eur ustálil prvostupňový súd správne. Konanie v časti o zvýšení výživného za obdobie od 01.09.2013 do 25.09.2013 zastavil z dôvodu prekážky rozhodnutej veci a v zostávajúcej časti žalobný návrh zamietol z toho dôvodu, že prvostupňový súd rozhodol v rozpore so zásadou ultrapetitem.

Pokiaľ ide o závery prvostupňového súdu ohľadne výšky výživného, odvolací súd sa s tými závermi okresného súdu stotožnil s tým, že pokiaľ žalovaný previedol nehnuteľnosti značnej finančnej hodnoty na svoje dve deti zo svojho súčasného vzťahu, musí životná úroveň žalovaného a žalobcu korešpondovať so životnou úrovňou tak, aby zohľadňovala požiadavku, že žalobca má právo podieľať sa na životnej úrovni žalovaného rovnako ako jeho ďalšie dve deti. V tejto súvislosti prvostupňový súd správne posúdil skutočnosť, že deti jedného rodiča (aj keď z rôznych manželstiev) musia mať približne rovnakú životnú úroveň. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalovaný obdaroval svoje deti z druhého manželstva nehnuteľnosťami značnej hodnoty a žalobcovi okrem bežného výživného neprispieva žiadnym iným

plnením. Okrem toho samotný žalovaný na pojednávaní konanom dňa 21.05.2014 v súvislosti s nákladmi na syna Jána, pochádzajúceho z druhého manželstva vynakladá v súvislosti s hokejom sumu „1.000,- eur ročne, ak nie viac“. Zároveň odvolací súd konštatuje, že žalovaný disponuje nehnuteľnosťami, ktoré nadobudol spolu so svojou súčasnou manželkou ešte v roku 2007, resp. 2008, tieto nadobudli v hodnote 6, resp. 7 miliónov Sk, preto je odvolací súd presvedčený, že vzhľadom na potreby vysokoškolača je stanovené výživné v súlade s jeho potrebami, ako aj možnosťami a schopnosťami žalovaného. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že súdom priznané zvýšené výživné v sume 400,- eur mesačne je v možnostiach a schopnostiach žalovaného a môže ho plniť v prospech žalobcu napriek tomu, že oficiálny príjem žalovaného k vlastnej spoločnosti je nízky a preto bolo v súlade s ustanovením s § 75 ods. 1 Zákona o rodine potrebné prihliadnúť aj na majetkové pomery žalovaného. Pokiaľ ide o príjmy matky zo spoločnosti NICRAM, s.r.o., k tomu odvolací súd udáva, že matke žalobcu, ako spoločníčke tejto spoločnosti, z tohto titulu neplynú žiadne príjmy a nemá k tejto spoločnosti žiadny pracovnoprávny ani obdobný vzťah, z ktorého by mohol plynúť iný príjem, čo bolo v prvostupňovom konaní preukázané listinnými dôkazmi. Čo sa týka námietky odvolateľa ohľadne tej skutočnosti, že nedošlo k zmene pomerov v majetkovej sfére žalovaného, odvolací súd dodáva, že i keď v čase predchádzajúceho rozhodovania tieto skutočnosti existovali, nevplyva z rozhodnutia prvostupňového súdu potreba skúmania celkových majetkových pomerov pre účely určenia vyživovacej povinnosti, čo je legitímny postup, nakoľko súd z úradnej povinnosti skúmal dôkazné prostriedky pre účely určenia vyživovacej povinnosti vo vzťahu k potrebám vtedy maloletého dieťaťa. To však neznamená, že na tieto skutočnosti nebolo a nie je možné prihliadnúť v tomto konaní.

Žalovaný v rámci odvolania poukázal na ďalšie dôkazy, a to zmluvu o pôžičke, fotodokumentáciu a iné, ktoré priložil k odvolaniu, avšak na predloženie týchto dôkazov nie sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 205a ods. 1 písm. c/, d/ O. s. p.. V danom prípade totiž prvostupňový súd vykonal rozsiahle dokazovanie a zo spisového materiálu je zrejmé, že žalovaný mal možnosť predložiť všetky dôkazy pripojené k odvolaniu a nič mu nebránilo označiť ich a predložiť ich do rozhodnutia prvostupňového súdu, pričom bol riadne poučený podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p.. Na tieto nové skutočnosti a dôkazy teda nemôže odvolací súd v rámci posudzovania odvolania prihliadať.

Zároveň odvolací súd zrušil výrok o zameškanom výživnom a súvisiaci výrok o trovách konania, keďže zameškané výživné bude potrebné aktuálne ustáliť aj vzhľadom k výroku rozsudku o bežnom výživnom s čím nesporne súvisí aj výrok o trovách konania, do ktorého sa musia tieto závery premietnuť.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

V časti, nenapadnutej odvolaním, v ktorej prvostupňový súd rozhodol o zamietnutí žalobného návrhu vo zvyšku, zostal prvostupňový rozsudok nedotknutý rozhodnutím odvolacieho súdu.

O trovách prvostupňového, ako aj odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.